

NELINKA

VE SVĚTĚ DINOSAURŮ

Dagmar Čechová

ilustrace Zuzana Slánská



ORIGONA

Copyright © Dagmar Čechová
Illustrations © Zuzana Slánská

ISBN 978-80-88116-23-3

ID 043g-01



Naší šikovné a hodné Nelince

k Vánocům věnují

Ježíšek a babička Kudláčková

24.12.2025

Úvod

Hlavní hrdinka této knížky, zelenooká zrzavá holka Nela Porýnská se narodila 17. dubna 2020 a bydlí s maminkou, tatínkem a kocourkem Mikešem v Mladé Boleslavi.

Nejraději má fialovou barvu.

Jednoho dne se Nelince splnilo velké přání. S kamarádkou Petruškou se dostaly do pradávných dob, kde se setkaly s dinosaury, brontosaury a dalšími zvířaty, která už dnes nepotkáme. S nimi holky zažily úžasné dobrodružství.

Chcete vědět, o čem příběh bude? Tak si sedněte a hezky poslouchejte. Bude to napínavé, ale všechno dobře dopadne.

1. Společné velké přání

Nelinka seskočila z koloběžky a opatrně ji opřela o nejbližší strom. Jen malou chvilíčku po ní udělala totéž i **Petruška**, její nejlepší kamarádka, se kterou si **Nelinka** moc ráda hrála. Ze všeho nejradši trávily čas venku, protože se tam dá užít mnohem víc legrace a prožít mnohem víc zajímavých věcí než doma.

Teď si spolu sedly na trávník, jako to obvykle dělaly, když si chtěly trochu odpočinout nebo popovídat. Podělily se přitom o nakrájené jablko, které **Nelince** její **maminka** připravila ke svačině. Bylo krásně červené, sladoučké a šťavnaté, přesně, jak to obě holčičky měly rády.

„Podívej, **Petruško**,“ ukázala po chvíli **Nelinka** na něco, co se pomaličku pohybovalo kousek od nich v trávě. „Ten je krásný!“

To, nad čím se tak rozplývala, byl velký brouk s černozelenými lesklými krovkami, které se při dopadu slunečních paprsků duhově leskly. Jmenoval se zlatohlávek, ale to ani jedna z dívek netušila. Ony se totiž mnohem lépe vyznaly v úplně jiných zvířatech – v dinosaurech. O těch si dokázaly povídat nebo si je prohlížet v knížce celé hodiny!

Dinosauri tu ale nebyli. Byl tu jen ten nádherný lesklý brouk, který se právě snažil přelézt docela malý klacík, ale vypadalo to, že je to pro něj celkem náročné.

„Hm, a jak je obrovský! Mnohem větší než všichni ostatní brouci, které jsem zatím viděla,“ souhlasila **Petruška**. A že už jich viděla! Často **s Nelinkou** takhle pozorovaly všechno živé a různé brouky a chrobáky a mravence a vůbec podobný hmyz už viděly aspoň stokrát! A dost možná i víckrát!

„No, na brouka je sice opravdu docela velký, ale oproti nám je to pořád prcek,“ rozesmála se **Nelinka**. Tak velký brouk, jako byly ony dvě, totiž ve skutečnosti jistě ani neexistoval. Jinak by ho už dávno musely potkat. A rozhodně by ho nepřehlédly.

Petruška nezůstala pozadu a okamžitě se k ní se smíchem přidala: „To máš pravdu. My dvě mu v těch jeho malinkatých očičkách musíme připadat úplně jako obryně!“

„Však už jsme taky docela vyrostly,“ prohlásila **Nelinka**, která se narodila už **17. dubna 2020**.

„To je fakt, musíme mu připadat možná i jako slonice,“ vážně pokyvovala hlavou **Petruška**. Nevěděla přesně, jak je vlastně ten zlatohlávek vidí, ale takhle nějak si to



představovala. Jenom jim chyběl chobot a velké sloní uši. Ale tak velké jako slon mu klidně připadat mohly.

„Já myslím, že spíš jako brontosauři,“ přidala se k jejím úvahám **Nelinka** a při té zmínce se na chvilku zasnila. Brontosauři a ostatní dinosaury měla totiž už dlouho, stejně jako **Petruška**, ze všech zvířat vůbec nejradši. Mrzelo ji, že dnes už žádní nežijí. Vážně, na celém světě nezbyl ani jeden jediný! A ony se na ně proto nemohou ani jít podívat do ZOO jako na jiná zvířátka.

„Myslíš, že brontosauři byli větší než sloni?“ zeptala se **Petruška**. Brontosauři se jí hodně líbili a moc ráda si o nich četla, ale přece jen se v nich nevyznala zase tak dobře jako její nejlepší kamarádka. I proto si s ní o nich ráda povídala. Často se totiž dozvěděla něco nového, co do té doby neznala.

„Určitě! Ti totiž byli velcí asi jako dům a dlouzí jako tramvaj,“ prohlásila **Nelinka** s jistotou. Věděla o brontosauřích i to, že žili před mnoha milióny let, což bylo opravdu hodně dávno, v době, kdy se ještě první člověk ani nenarodil. Bylo jí líto, že se s nimi žádná z nich nemůže nikdy setkat. Byl by to pro ně neobyčejný zážitek, o tom byla hluboce přesvědčená.

„Myslíš takovou tramvaj, co má jen jeden vagón, nebo tu, co má dva?“ zajímalo Petrušku. Chtěla si umět lépe představit, jak dlouhý takový brontosaurus vlastně byl.

„Dva!“ vyhrkla Nelinka naprosto přesvědčeně. „Byli fakt obrovští!“

„Fíha!“ uznale pokývala hlavou Petruška. Když si představila tramvaj se dvěma vagóny, vysokou jako velký dům, úplně se jí zatajil dech. „Škoda, že už žádní nežijí, vid’?“ vyslovila nahlas přesně to, co si před chvilkou pomyslela její kamarádka.

„Když ono by se jim v dnešní době stejně asi nelíbilo,“ přemítala nahlas Nelinka. „Kam by se vešli? Všude stojí moc budov a jezdí spousta aut. Neměli by kde žít.“ Možná to byl ten důvod, proč do dneška žádný brontosaurus nepřežil. Lidé jim totiž zabrali všechnu přírodu a postavili si tam to, co sami chtěli. A na dinosaury přitom ani trochu nemysleli.

„Co třeba v nějakém lese?“ Petruška uvažovala, kde by jim tak mohlo být nejlépe.

„To spíš v džungli. Oni byli zvyklí na hodně moc stromů s velkými listy,“ vybavila si Nelinka obrázky z knížek, plné plavuní a přesliček a roztodivných dřevin, připomínajících nejvíc palmy. „Jenže tady v Mladé Boleslavi stejně žádnou takovou opravdovou džungli nemáme.“

Dokonce ani malý kousek pralesa. Takže by museli žít asi někde v Africe nebo v Americe. A my bychom je stejně nemohly vidět, když žijeme tady.“

„To asi opravdu ne. Je to moc daleko,“ souhlasila **Petruška**. Byla ráda, že má tak chytrou kamarádku, která jí vždycky uměla všechno tak hezky vysvětlit.

„Bylo by lepší, kdybychom se mohly podívat my za nimi, do pravěku!“ svítily **Nelince** její **zelené** oči samým zápalem, jak už si to aspoň v duchu představovala. To by bylo něco! Kdyby tak měla nějaký stroj času, který by ji tam mohl na chvíli přenést!

„Jenže to taky nejde,“ posmutněla **Petruška**. Ne- napadal ji totiž vůbec žádný způsob, jak to provést. A pochybovala o tom, že by snad **Nelinka** o nějakém věděla. I když chytrá byla její kamarádka hodně a znala spoustu věcí.

„Třeba se nám to někdy povede,“ prohlásila teď ale **Nelinka** s neskryvanou nadějí v hlase. Pohodila přitom hlavou tak prudce, až se jí **zrzavé** vlásky rozlétly do všech stran. „**Mamka** mi vždycky říká, že když si něco budu opravdicky moc přát, tak se mi to splní,“ dodala ještě **Nelinka** to, na co si právě vzpomněla.

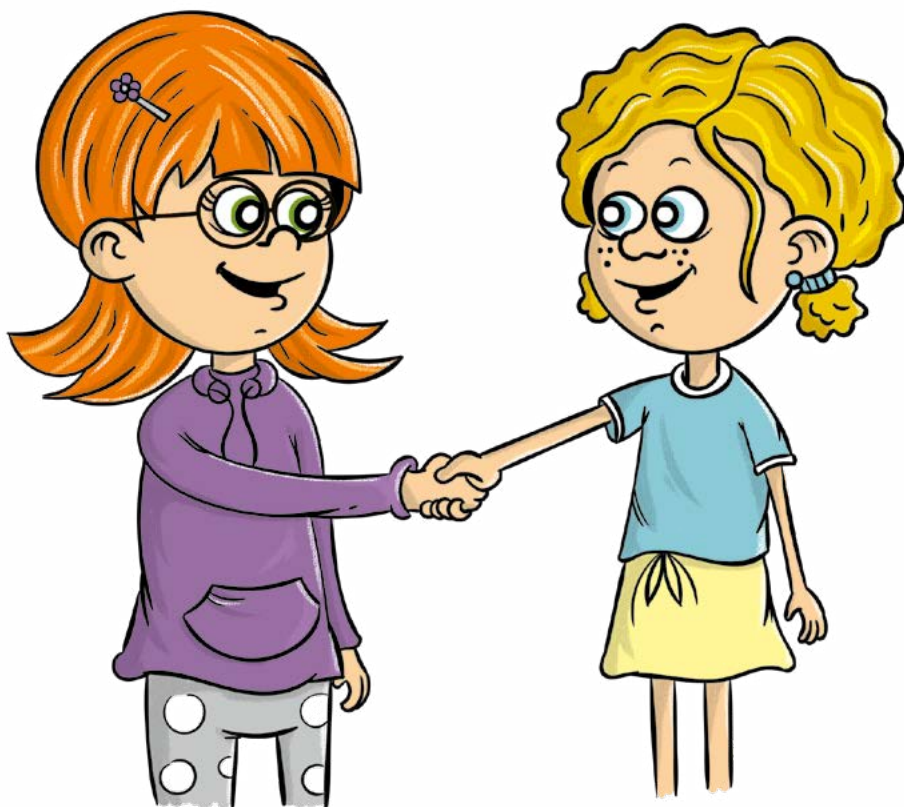
„Tak třeba, když si to budeme opravdicky moc přát obě dvě, splní se nám to tím spíš,“ napadlo **Petrušku**.

I ona měla opravdu skvělé a zajímavé nápady. Byly zkrátka sehraná dvojka.

„To je dobrý nápad,“ pochválila ji **Nelinka**. Byla ráda, že spolu nakonec vždycky dokázaly najít řešení v jakékoliv situaci. Výborně si rozuměly a často se takhle doplňovaly. „Tak si to teď slíbíme, jo?“ obrátila se na **Petrušku**. „Že si odteď ani jedna z nás nebude přát nic jiného než podívat se do pravěku za dinosaury. Ale opravdicky moc! Ruku na to!“

„Ruku na to,“ zopakovala po ní i její nejlepší kamarádka a podaly si ruce.

Od této chvíle holky věřily, že se jim to jednoho dne určitě podaří. Musí, když si to budou obě dost přát. A ony po tom opravdu hodně toužily už teď.



8. Výměnný obchod

„Co je to tu za kravál?“ Zpoza rohu jeskyně náhle vyšel nádherný brontosaurus.

Holčičky nadšeně vydechly: „Páni!“

„Milý Broko, přivedli jsme ti návštěvu z daleké budoucnosti. To jsou **Nelinka** a **Petruška**,“ představil mu je obřadně Rex.

„Mají nás rády a my je taky,“ doplnil ho Trip. „Přály si poznat i vás. Máš doma tu svoji?“

„Broňu? Šla se asi před půl hodinou kouknout na vejce,“ odpověděl brontosaurus.

„Tak to tu za chvíli bude, že?“ ujistila se **Nelinka**. Okamžitě si vybavila, jak **maminka** hlídá vajíčka, když je vaří. Obvykle to trvá sotva pár minut.

„No, jestli myslíte naše mládě, tak to asi chvíli nebude. Běžně to trvá tak půl roku, než se vylíhne,“ opravil ji dlouhokrkl Broko. „Fakt je, že Broňa už ho hlídá dost dlouho a měla by tady už být.“

„Budete mít kuřátko?“ zeptala se **Petruška**. Nic jiného, co se líhne z vajíček, totiž neznala.

„Nevím, jestli budeme mít dceru, nebo syna, ale takové divné jméno mu určitě nedáme,“ zamračil se brontosaurus. „Teda aspoň doufám. Rozhodovat o tom



bude samozřejmě Broňa. Mně by se líbilo třeba Bruno nebo Brunhilda. Ale kde ta máma je? Už měla být dávno zpátky,” zamyslel se Broko.

To, co se **Nelinka** právě dozvěděla, pro ni bylo nové. „Takže brontosauři se opravdu líhnou z vajec? Jako ptáci nebo krokodýli?” ujistila se.

„A jak jinak by se měli narodit?” nechápal dlouhokrk.

„Myslela jsem, že se rodí živí,” přiznala **Nelinka**.

„To si teda neumím ani představit,” přemítal nastávající tatínek Broko. „Kdyby jí ten potomek měl poskakovat v břiše, asi by nemohla ani chodit. Víš, jak velké je takové brontosauří mládě?” zeptal se. Když viděl, jak **Nelinka** kroutí hlavou, dodal: „Hodně.”

„Měla jsi pravdu,” šťouchala do své kamarádky **Petruška** loktem.

„V čem?” zeptala se **Nelinka**.

„V čem?” zopakoval Trip.

„Jo, v čem?” zajímalo i brontosaura.

„Je vysoký úplně jako barák a dlouhý jako tramvaj se dvěma vagóny,” užasle sledovala rozměry toho kolosálního prehistorického tvora **Petruška**.

„Jaký barák? Jaká tramvaj?” nechápal Broko.

„To jsou věci z jejich ‚dneska‘. V těch bydlí místo jeskyní a jezdí jimi, aby nemuseli používat ani zadní nohy,“ přispěchal s vysvětlením Rex.

„Jste moc krásný a přesně takový, jak jsem si vás vždyc-
ky představovala,“ sledovala **Nelinka** tu sympatickou
horu masa před sebou. „Můžu vám slíbit, že zůstanete
ještě spoustu miliónů let známí. A lidi a hlavně děti vás
pořád budou mít rádi,“ usmála se. „Vás všechny,“ dodala
a podívala se na Tripa a Rexe.

„Jsem rád, že to vím. Aspoň tím potěším Broňu, až
odejdete. Aby jí nebylo tak líto, že vás nestihla,“ usmál
se Broko. Nakonec se ta zvláštní návštěva ukázala jako
velmi milá.

„Teď mě tak napadá – jak se vlastně odsud chcete do-
stat?“ obrátil se na obě děvčata triceratops.

„No jo, jak? Abychom tu nezůstaly napořád...“ vypla-
šeně vykulila **Petruška** oči na svou kamarádku. „To už
bych nikdy neviděla **maminku**...“

„Jak jste se dostaly sem?“ položil jim zásadní otázku
tyrannosaurus Rex.

„Prostě jsme to moc chtěly. Obě. A daly jsme si na to
ruku,“ vysvětlovala **Nelinka**. „A pak jsme našly čtyřlístek
pro štěstí. A večer padala ta hvězda a **maminka** mi řek-
la, abych si něco přála... A potom mi dala tu kouzelnou

duhovou kuličku... A najednou jsme se prostě obě probudily tady.“

„Hvězda?“ opakovala překvapeně Petruška, které to Nelinka ještě neměla kdy vyprávět. „A jakou kouzelnou kuličku?“

„Tuhle,“ odpověděla Nelinka a vytáhla duhovku z kapsy své fialové mikiny.

„Ta je ale moc hezká,“ pochválil kuličku i Broko. „Ta by se našemu malému jistě moc líbila.“

„Tak já vám ji pro něj dám,“ natáhla Nelinka ochotně ruku směrem k brontosaurovi.

„To bys opravdu udělala?“ zatvářil se Broko potěšeně. „Tak teda něco za něco,“ souhlasil, když Nelinka přikývla. „Dám ti za ni...“ rozpačitě se rozhlížel okolo sebe, „tenhle kamínek!“ Dlouhokrak se sehnul pro malý oblázek.

Na první pohled vypadal úplně obyčejně, ale Nelinka věděla, že pro ni bude navždy vzácný. Byl to přece dárek od Broka a pocházel z jury! A navíc byl krásně barevný – z jedné strany modrý a z druhé zelený.

Vyměnili si tedy dárky a Trip se vrátil k předchozímu hovoru.

„Takže to, že jste se sem dostaly, bylo něco jako kouzlo nebo zázrak?“ snažil se to pojmenovat. „To je tak krásné...“

„Akorát to moc neřeší to, jak se dostanou zpátky do jejich světa,“ připomněl mu Rex věcně.

Nelinka si uvědomila, že i jí už se začíná po domově stýskat. Rozhodně by tu nechtěla zůstat napořád. Bylo to nesmírně vzrušující a zajímavé, ale neuměla by v tomto světě žít. A bez svých blízkých a všeho, co znala, by ani nechtěla.

V tu chvíli se ozval vyděšený vyšší hlas. „Broko, je pryč!“ A zpoza skály vyšla uplakaná paní brontosaurová.

